

V. b. b.

KOROŠKI SLOVENEK

Naroča se pod naslovom
„Koroški Slovenec“,
Wien V., Margaretenplatz 7.
Rokopisi se naj pošiljajo na naslov:
Zinkovský Josip, Wien
V., Margaretenplatz 7.

List
za politiko, gospodarstvo
in prosveto

Izhaja vsako sredo.
Stane četrletno: K 3000.—
Za Jugoslavijo
četrtletno: 15 Din.
Posamezna številka 400 kron.

Leto III.

Dunaj, 24. januarja 1923.

Št. 4.

Reakcionarni policijski režim na Koroškem.

F. A.

Bivša avstro-ogrška monarhija je bila v pravem pomenu besede policijska država. Vladala je s pomočjo vojaštva in policije. Kdor se ni brezpogojno uklonil volji nemškega in mažarskega uradništva, ta je bil nasprotnik države in zasledovalo in preganjalo se ga je kot „veleizdajalca“. Životopisi naših velmož, prvobornih za enakopravnost slovenskega naroda nam povedo, kakšne razmere so vladale pod absolutističnim režimom Avstro-Ogrske. Tako so nekoč tožili tudi slovitega djakovskega škofa Strossmayerja radi protidržavnega mišljenja. Cesar Franc Jožef ga je dal poklicati ob priliki nekih vojaških vaj v Budimpešto na odgovor. Na očitanje „veleizdaje“ je škof cesarju odgovoril mirno in hladno: „Veličanstvo, moja vest je čista“. Nato se je obrnil od cesarja. Ta policijski režim je Strossmayer pozneje prav primerno označil z besedami: *Dumm und boshaft*.

In ta neumni in zlobni vladni sistem je največ pripomogel, da je prišlo do razpada nekdanj mogočne in cvetoče habsburške monarhije. Danes je ni več. Njeni narodi so ustanovili svoje lastne države, pognali so cesarja in kralja v prognanstvo, kjer je umrl osamljen in zapuščen.

Danes živimo koroški Slovenci — ker je plebiscit tako odločil — v demokratični republiki; v novi državi, kjer bi se moralo vladati po ljudski volji in ljudstvu dati njegove pravice. Ali se je to zgodilo? Ne! Kakor prej se vzdržuje v deželni upravi staroavstrijski policijski režim, ki je ravno tako „*dumm und boshaft*“, kakor je bil za časa habsburške monarhije. Kdor pazno čita naš list, se je lahko prepričal, kakšne težkoče delajo naše oblasti najnedolžnejšim slovenskim prireditvam. Pa samo raditega, ker so — slovenske! Okrajno glavarstvo v Velikovcu je celo prepovedalo socialni tečaj v Pliberku — torej poučna predavanja, namenjena za izobrazbo slovenske

mladine. Treba je bilo intervencije slovenskega poslanca pri deželnem glavarju, da se je tečaj sploh mogel vršiti. In tako bi lahko naštevali slučaj za slučajem.

Kar se tiče naših upravičenih zahtev v narodnem, kulturnem, društvenem oziru itd., koroška deželna vlada ponovnim opominom ni ugodila. Slovenske zasebne šole v Št. Rupertu pri Velikovcu in v Št. Jakobu še danes niso otvorene. Istotako je ostala obliha oblasti, da se ustanovi v Velikovcu javna slovenska šola, samo na papirju. Mnogotere prošnje za uvedbo slovenskega pouka ležijo že nad dve leti nerešene pri deželnem šolskem svetu. Zao pa orožništvo in policija prav priano stikata po slovenskih hišah za nekimi slovenskimi letaki, ki so jih ponekod natrosili neznani pustolovci. Tekmujeta med seboj, kateri bo prvi ujel „slovensko iredento“. V Šmarjeto in Št. Jakob v Rožu je prišel preiskavat sam „šef“ koroške policije, policijski svetnik Spitzer. Naj pa še kdo reče, da državna policija ni najvažnejši urad za koroške Slovence.

Mi koroški Slovenci smo izpolnili vse obveznosti, ki nam jih nalaga država. Plačujemo davke, držimo se postav in damo državi, kar ji gre. Nasprotno pa od strani vlade do danes še nismo prejeli nobene naših pravic, za katere moledujemo že nad dve leti. Ako koroška deželna vlada misli, da se bo dalo vladati slovensko manjšino na Koroškem za vedno s pomočjo reakcionarnega policijskega režima, je to usodna zmeta. Ideje se morejo zatirati, a nikdar zatreti! Še je v slovenskem ljudstvu na Koroškem toliko narodnega ponosa in značajnosti, da utegne strmoglaviti neumni in zlobni vladni sistem ter uveljaviti geslo republike: Enakost, bratstvo, svoboda!

Gradiščanski Hrvati.

Tik uredništva „Kor. Slovenca“ na Dunaju je uredništvo „Hrvatskih Novin“, glas gradiščanskih Hrvatov. Ne toliko iz radovednosti, kolikor iz notranje sile in ljubezni, ki druž

Slovane v tujini, se podava s tovarišem v njihovo uredništvo. Za mizami dva brhka fanta, eden doktor, drugi visokošolec. Začudeno naju pogledata, najbrž mislita, da sva zašla. A kmalu se pobratimo. Pred naju razprostreta zemljevid svoje domovine, Gradišča. Gradišče, nemški Burgenland, se vleče od jugoslovanske meje pri Št. Gothardu tja do Donave, kjer je njihova zadnja vas, Horvacka Kemlja. Tu živi in deluje 70letni župnik in p. Mate Miloradič. V drugi številki „Hrvatskih Novin“ se v svoji budnici s ponosom ozira na mlado gradiščansko inteligenco na Dunaju:

Mladenci, vam svitu kot zvezda kroz noč, Grmiju kot z oblaka; Sloga je moč!

Da! V slogi je moč. Zato se tako radi bratimo dunajski Slovani, štejemo naše število, naše može.

Dr. Karall, urednik „Hrvatskih Novin“, pripoveduje o svojih rojakih:

20 tisoč nas je na Dunaju, 70 tisoč v Gradišču, kjer živimo v 81 vaseh, 70 od teh jih je v Avstriji, 11 na Madžarskem. Učiteljev imamo 80, a vseeno premalo. Duhovnikov nam manjka še bolj. Zato moramo tembolj delati mi, sestaviti slovnico, iskati jezik. Kaj vam na Koroškem, ko imate izobraževalna društva, ljudske odre, hranilnice. Mi si moramo vse to šele ustanavljati, a vendar ne obupamo. Blizu 500 let smo se vzdržali, odkar so nas Turki potisnili iz Primorja. Ob prihodnjih volitvah se bomo krepko postavili in zahtevali svoje pravice, ki nam pripadajo po št.-germanski pogodbi.

Nehote pomislim na naš Korotan! Kako slična usoda! Plebiscit je bil pri nas in pri njih, oboji smo pripadli Avstriji. A nekoliko razlike je pri plebiscitu vendarle bilo, kajti oni so imeli voliti le med dvema gospodoma, pri nas pa je bil le eden gospod in drugi brat, zato nas je vleklo srce k bratu, je zanj hitreje plula po žilah slovanska kri. In to so nam zamerili?!

Kakor pojejo pri nas pesem „Slovenec sem“, pojejo tudi Hrvati v Gradišču slično pesem (jačko):

PODLISTEK

Rutarjev Jur.

Ljubi moji Korošci, morebiti se tudi vam tako godi kakor meni. Kolikokrat sedim za pečjo in premišlujem svoje klaverno življenje. Sedanja nesrečna valuta meni kri pije. Vzajem v roko cigareto. Koliko košta? 400 kron, torej v primeri s prejšnjim časom 8 lepih oblek. Prižgem eno vžgalico; ta me velja 6 kron, torej prej en par čevljev. Naredim čez dan par dimov, se skoraj ena breja krava veva in dima zmanjka, krave pa ni. Grem v gostilno, zakličem frakelj žganja; 3000 kron moram dati za njega. Ga enkrat potegnem in cela kajža gre v grlo. Dol po grlu dela: vrkut, vrkut, jaz pa si mislim: kajža kaput, kaput, kaput.

Pa sem se naveličal tega dolgočasnega življenja in pred adventom sem si djav: Jur, vzemi slovo od tega ledik stanu pa oženi se! Saj je sam Bog rekel: Človeku ni dobro sa-

memu biti, naredimo mu pomočnico! In kolikokrat sem že pel pesem:

Juri Benko
vzemi Lenko,
dobro ženko
boš dobiv...

Ta misel na ženitev mi ni šla več iz glave, posebno, ker sem že večkrat zamerkal, da Kuštrova Liza z enim očesom rada za menoj pogleda. Kaj bi vam na dolgo in široko pravil, rajše kratko povem: z Lizo sva se zmenila brez posebnih ceremonij. To je bil haló po celih Podlescah! Ženske so stikale glave skupaj in si šepetale, menda so bile Lizi nevoščljive. Fantje pa so se veselili moje ojetosti in so mi en večer zapeli pod oknom ganljivo pesem, ki se je začela:

Juri, vzemi Lizo Kuštro,
dobrih žen najlepšo muštro
v svojo kajžo boš dobiv...

Nevesto imam, dobro je to, — sem si djav — zdaj je treba le še rinčic ali zakonov: še te kupim v Celovcu, lepe, zlate, potem gre pa

ženitev los! Pa glejte, ljubi moji Korošci, ravno tu se začinja moja smola!

Peljem se taj en četrtek v Celovec, stopim k tistemu zlatarju tam na novem placu in kmalu si izberem prstane, velike in močne, ravno prav za najin zakon. Pa šment, koštali so toliko, da sem imel 2000 K premalo. Nazaj domov potrosim 15.000 K, torej mi manjka 17.000 K. Naberema z Lizo te tavžentarje skup, drugi četrtek jo spet mahnem na železnico, pa kako se vstrašim, ko moram v Sinči vesi plačat za železnico že 10.000 K. No, mogoč so prstani padli — se troštam. Pa o jej, bili so spet bolj dragi, manjkalo mi je že 30.000 K. Jeza me je pograbila. Schluss, meina liabn Liza, zarobantim kar vpričo zlatarja, zaloputnem vrata in grem po placu, kamor me je nos vlekli za seboj. Nikoli nisem rad gledal lintverna, le kadar sem jezen, mu rad gledam v zobe. „Vgrizni tistega Herkula, ganz Wurst!“ sem mu zaklical glasno. „Hier Wurst genug!“ se oglasi za menoj en glas. Ženska, ki klobase okoli vozi in kuha, mi moli dve klobasi naproti. Aj was, Wurst, — zarenčim — zakone, zako-

„Moj otac i majka.“

Moj otac i mati,
oni su Hervati,
a ja hipac vsaki,
Hervat ču ostati.
Hervat sem se rodil,
Hervat ime dobil,
Hervat ču i biti,
Hervat ču umriti!

Ostanite zavedni, dragi bratje! Usoda nas je združila, mogoče bi se sicer nikoli ne našli. Slovani Avstrije si moramo podati roke, da ne ugodimo nikoli onim, ki bi radi zaplesali svoj smrtni ples na zadnjih slavanskih grobovih Avstrije. Trdno sklenimo našo vrsto in če pademo, pademo častno, kot se častno borimo za naš jezik in našo zemljo. A tako hitro nas še ne bodo podrli. Saj zora puca, bit će dan!

Vsem, ki so dobre volje!

Koliko truda ima urednik, predno sklanja eno ševilko „Koroškega Slovenca“! Dopisi prihajajo zamazani, pisani na obeh straneh, nečitljivi. Vsebinsko včasih nesmiselni, da je treba iskati zrnca iz plevela. Pa da bi le bilo vedno dovolj dopisov iz vseh krajev drage Koroške!

Zilani, kdaj se je spet podrli Dobrač, da ni sluha od vas? Brdo, res nimaš človeka, ki bi poslal klic od skrajnih grobov slovenske zemlje? Zahomčani, fante in dekleta imate, da jim ni para doli do ogrske meje, a dopisov ni! Brnca, Steben, Malošče, od kdaj hodijo vaši korenjaki k Beljačankam vasovat? Bačani visijo vse večere na Pavkarjevih oknih, zato vse dneve spijo in nimajo časa za dopisovanje. Ločani pa plešejo po Feuerwehr-balih, seveda tudi nema vremena. Toda mi bi radi vedeli, kaj je z jugendbandom. Kako vam ugajajo njegove igre?! Ledeničane in Šentjakobčane moram pohvaliti. A tam v Šentjakobu so možje, ki govore o gospodarskih zadevah globoko in izkušeno, da bi jih poslušal dolgo v noč, pišejo pa o tem nič! Škoda! Podgorjanci samo „šmuglajo“ in so tinto pri Podlipnjaku zapili, zato ne morejo dopisovati. Pridni pa so Svečani. Povsod! Pri igrah, dopisih, zborovanjih! V Podsinjivasi je fant, ki mnogo ve, pa zelo malo piše. Frjan, a ti popirja manjka? In vasi doli do Šmarjete, sram vas bodi! Selani so vam daleč naprej, ti šegavi gorjanci! Bravo, Rotar Jur! Plajperžani imajo saninec in drva vozijo, seveda ne morejo pisati! Novi občinski tajnik iz Roža ima menda krasno pisavo. Jozej, oglasi se! Vasi onkraj Drave, vse premalo pišete, samo Bilčovs zasluži pohvalo. Žihpolje, Loga vas, Podravlje, hudirja, a vas res ni sram?! Zrelc pred vrati Celovca, daj, oglasi se, da bo zagrmelo nad glavnim mestom Koroške. In tinski zvonovi tak' milo pojo, pa nič ne vemo, so li plačani že. V Grebinju pa se nikar za stole v cerkvi ne kregajte in nikar radi tega k protestantom ne pristopajte, rajši dopisujte „Kor. Slovencu“! In Velikovec moj! Urade si s cele Podjune pobral, oglasiš se pa

nič! Vsaj to sporoči, kako v sredah živina na placu stoji! Šmarkež! Malo vas bere naš list, pravite? Pa poagitirajte pri sosedih in pridno dopisujte! Vsa čast Škocijanu, to se pravi vrlemu g. poslancu. S svojim zadnjim dopisom ste menda zamašili usta vsem obrekovalcem. Pa bodo že zopet izmislili kaj, da si tega sami ne bodo vrjeli. No, saj to je njihovo jelo in pilo. Potem pa le zopet poročajte. Peračija, si z elektriko lahko ponosna, žal, da so prišle v račune zlate krone, pa saj ni samo tvoja, ko sveti tja do Dobrlevasi. V kratkem bo mogoče še čez, do Lovank. Lovančani, kar droge si postavite, žico in motorje si dobite iz Nemčije, kjer je najcenejše, ko je marka postala sestra naši kronici. Maksel pri fikeju in uvarni! To si pa res fejest! Saj nič ne de da te tičem, Kajne. Še samostalnike z majhno piši, pa bova še boljša prijatelja! Zdaj moram pa do prihodnjic na fikej čakati, ker nimam toliko denarja, da bi ga plačal. Je predrag!

Kakor pri nas . . .

V stari monarhiji je živelo na Ogrskem okrog 100.000 ogrskih ali prekmurških Slovencev, ki zdaj večidel spadajo pod Jugoslavijo. L. 1913, torej pred 10 leti je voditelj in urednik prekmurških Slovencev poslanec Klekl začel izdajati list „Novine“. List še izhaja in „a desetletnico Klekl popisuje, kako se je pred desetimi leti godilo ogrskim Slovencev Piše:

„Strašen boj so morale prestati „Novine“, in z žalostjo moram povdarjati, da so sinovi slovenske matere bili voditelji in zacetrniki tega boja, besnega in nizkega boja. Naj jim bo odpuščeno! Po časopisih, med ljudstvom, po poštah, v uradih, vsepovsod so začeli neseti proti „Novinam“. Komaj je izšla prva številka, že je poslala madžarska oblast iz slovenske Sobote žandarja h Kleklu, zaka si drzne izdajati slovenski list. Sobota je storila to pod vplivom tistega vladajočega političnega duha, ki je hotel vse pomadžariti.

Strašen duh je bil to. Niso vprašali ali se deli ljudem pravica, ali ne, ali je ljudstvo pošteno ali ne, ali so otroci pobožni ali ne. Vsega tega niso vprašali. Samo eno vprašanje je bilo: Ali Slovenci že znajo madžarsko ali ne. Duh ogrske državne ideje je prevzel vse. Pomadžariti tuje narode — je bil edini cilj države i posameznikov i dostikrat tudi cerkvenih krogov. Zato so proti predpisom svete stolice (papeža) po mnogih šolah učili katekizem že v madžarskem jeziku, zato so morali na Štefanovo v Turnišču Slovenci poslušati madžarsko pridigo, v drugih cerkvah pa tudi večkrat, zato je izgubila slovenska Krajina vse slovenske šole.

Naš narodek je bil obsojen na smrt. V nekaj desetletjih bi ne ostal niti en Slovenec več, posebno med luterani, kjer se je madžarščina najbolj širila. Oger postati, to je bila nova želja tistega časa.

Pri mrtvaški rakvi svojega ljudstva nisem mogel ostati miren. V srce me je za-

lela njegova usoda tembolj, ker je pomadžarjevanje delalo škodo tudi dušam. Odločil sem se, da branim pravico svojega ljudstva. Naslanjajoč se na podporo ljubiteljev ljudstva, sem začel s pomočjo Device Marije boj proti krivicam za pravice našega ljudstva. Boj je bil srdit, ker so „Novine“ križale namoštistega časa in klečeplaztvo rojakov. A zmagale so.

Najprej mi je ena vladnih strank ponudila, da plača kavcijo (brez kavcije, ki pa je šla v tisoče, ni bilo dovoljeno pisati o politiki), ja mi da ugodnosti in čast. Drugič mi je ponudila okoli pol milijona kron, naj ji „Novine“ prodam. (Podobno si pri nas hoteli „kupiti“ našega Grafenauerja, in ko se ni dal podkupiti, so ga sklenili ugonobiti). Lahko bi bil sedaj za ponujani denar večkratni milijonar, nosil bi lahko veliko čast in užival mir in bogastvo, a odklonil sem ponudbe, ker izdajalec, odnadinik, Judež svojega ljudstva nisem hotel in nisem mogel postati. Ljubezen do ljudstva mi tega izdajstva ni dopustila.

Odklonil sem čast, odklonil bogastvo, nase sem vzel mržnjo, sovražstvo, preganjanje notri do prekega soda pred vojaško oblastjo (Standrecht), notri do iskanja na smrt — a od svojega cilja nisem odstopil.

„Novine!“ Mislite nazaj, koliko ste trpele, ko ste se drznile povedati, da Slovenski Krajini gre avtonomija! „Novine!“ Od boljčevikov oropane in oskrunjene! Od sovražnikov slovenskega imena preganjane in zavržene! Od neprijateljev krščanske misli hudo napadane, ste skozi strašne prepade vodile ljudstvo, se borile za pravico. „Novine“ so zmagale! Slovensko ljudstvo je rešeno narodne in državne smrti!“

Ko to beremo, ali se nam ne vriva neprestano misel: Kakor pri nas! In vesela zavest: pravica naposled vendarle zmaga! Zato nevstrašeno v boj za naše pravice!

POLITIČNI PREGLED

Avstrija.

Ob priliki za sredo februarja določenega obiska dr. Seipela v Beogradu pravi „Samouprava“, da so se pridevali obisku v Budimpešti napačni motivi. Dr. Seipel ni bil v Budimpešti radi tega, da bi sklenil pakt kršč.-socialcev Avstrije z reakcionarci Ogrske za restavracijo Habsburžanov, posvetoval se je o trgovski pogodbi in o skupnem razsodišču. Beograjska vlada je na vprašanje zveznega kanclerja, če bi bil obisk v Beogradu ljub, odgovorila, da bi ga v Beogradu radi videli.

Nemčija.

Kakor smo zadnjič poročali, so francoske čete zasedle nemška industrijska mesta Essen, Dortmund, Bochum in še več drugih krajev v rurskem ozemlju. Nato je Nemčija prepovedala izvoz premoga v Francijo. Ker so se sosesniki premogovnikov točno držali ukaza nemške vlade, pridejo pred francosko vojno sodišče. V Bochumu je bil spopad med fran-

ne nucam, klobase si z Lizo ne moreva na prst nateknit!

Če bere te vrstice kaka koroška krasotica, si pač misli: Ti revček Jurček, če še zakonov ne moreš kupit, kje pa je potem še druga priprava za ojet! O nič se ne boj, vse drugo bi jaz že še speljal, ker se vsa druga reč še le navrh plačuje. Nobl bi jaz napravil z Lizo. Šla bi k fajmoštru oklic noter dajat. Pred njim bi naredil globok kumplament, govorit znam imenitno, zahteval bi poroko dopedne ob 11. z mašo in globoko v srce segajočo pridigo. Po poroki bi se naredil, kakor da mi račun ne pride na misel in ko bi me kedaj fajmošter opozoril na dolg, bi mu odgovoril: Dominus niks bekominus, mi je že zlatar vse weggenominus. Ravno tako bi naredil tudi gostilničarju, kjer bi ojet naredil. Vidiš, dečva, tako se čela!

Tako sem gruntal domov grede in delal plan, kako bi spravil skup denar za prstane. Lizi sem seve moral povedati, da sem prišel spet prazen. Malo se je namrdnila, rekla pa ni nič. Čez par dni pa zvem, da je dala roko

nekemu bogatemu nemčurškemu tromplnu in da bo poroka še pred adventom.

Kar zavrtelo se mi je v glavi, da sem mahnil z rokami in prebil eno kahlo v peči. Tulil in vpil sem noter v peč: Vsi grški bogovi, vsi nihilisti, vsi socialisti, vsi nemčurji in še moj patron sveti Juri, pomagajte mi, da bom mogel ta udarec prenesti.

Nisem mogel obstati doma! Kdo bo gledal ženske, kako se za mojim hrbtom hihitajo in kažejo s prstom name. Poberem ves denar skupaj in letim na postajo. „Klagenfurt, erste Klass!“ zavpijem pri kasi. „Rotter rappelt schon wieder!“ je djava gospodična pri blagajni svojemu ljubčeku, ki je bil v kotu skrit, mene pa vprašala: „Herr Jur, ali hočete Salonwagen?“ „Noch zu wenig, Hofzug hočem. tisti dvorni vlak, v katerem se je v starih časih cesar vozil!“ Vse se je smejalo.

V prvem razredu se jaz rad vozim. Ta dan vstopim pa ravno v kupé, kjer sta dva novoporočenca z zlatimi prstani na rokah prav ljubko kramljala in držala eden drugega za roko. Prh jaz v sredo med njiju. Če jaz ne

morem, tudi drugim tega ne privoščim. Zaljubljenca sta skočila narazen, ona je zgrabila in potegnila neko kljuko, možakar pa revolver. Ni spak, v krtovo deželo bi pa vendar še ne šel rad. Zavpijem: „Halt, nicht schießen!“ To je pomagalo, da je tisto stvar povesil, v tem pa se je vlak ustavil. Sprevodnik prileti: „Was ist?“ „Nisem basist, pojem tenor, mu odgovorim. Ona dva mu začneta na golgo in široko praviti, da sem se jaz v sredo med njiju zbasal in obdelavali so me potem vsi trije. Jaz pa sem se naredil čisto nedolžnega in se opravičeval, da slabo vidim in slabo slišim. Pomalem so se potolažili in pripeljal sem se brez hujše nesreče v Celovec.

Fiaker! zakličem pred postajo in stopim v kočijo. „Wohin angenehm?“ me vpraša z globokim poklonom. „Zum Lindwurm,“ zavniem in kmalu sva bila tam. Ko sem gledal lintvernu v zobe in hodil okoli njega, so mi rojile po glavi maščevalne misli. Liza je kalor ta lintvern, jaz bom pa kakor Herkul, ji bom že nokazal! Ubil je ravno ne bom, a šenkam ji pa tudi ne! (Dalje sledi.)

coskimi četami in civilisti, ki je zahteval človeške žrtve. Proti zasedbi se vršijo po vsej Nemčiji velike demonstracije. Tudi avstrijski Nemci imajo shode in zborovanja, da pokažejo simpatije do Nemcev v rajhu. Sovjetska vlada je poslala vsem narodom sveta protest proti zasedbi rurskega ozemlja.

Jugoslavija

se pridno pripravlja na volitve, ki se bodo vršile spomladi.

Bolgarija.

V časopisju so se razširile vesti, da se tudi Bolgarija pripravlja na vojno. Bolgarska vlada to odločno dementira in naglašja, da je Bolgarija za mirovno politiko in bi tudi v slučaju spopada med Rumunijo in sovjetsko Rusijo ohranila strogo nevtralnost. Neresnične so vesti o zvezah z Rusijo. Med boljševičskimi Rusi in poljedelskimi Bolgari ni nikakih skupnih interesov.

MI IN ONI

Shod v Svečah v Rožu. Dne 14. januarja 1923 se je vršil tukaj shod naše stranke, ki je bil številno obiskan. Snežni zameti prejšnjih dni so vplivali na pota, tako, da je udeležba iz sosednjih vasi morala izostati; tega so se pa zavedali naši možje in žene ter se shoda polnoštevilno udeležili. Naši nasprotniki nam shoda niso motili. Resnici na ljubo moramo povedati, da se mi z našimi nasprotniki precej razumemo, pa smo razven bistrških socialdemokratov tudi v večini. Govoril je naš g. poslanec Poljanec. Naše ljudstvo ga je z velikim veseljem in navdušenjem pozdravljalo. Ker so Sveče rojstni kraj našega rajnega Andreja Einspielerja, nekdanjega voditelja in buditelja koroških Slovencev, je g. poslanec s prvimi besedami omenil, da smemo biti ponosni, da smo tam, kjer je nekdanj tekla zibelka našega pravega apostola! Nadalje je g. poslanec med različnimi poučljivimi besedami posebno poudarjal delo in važnost naših izobraževalnih in bralnih društev, posebno za našo mladino, kateri je, radi samo nemških šol odvzeta možnost izobrazbe. Po dolgem govoru se je dotaknil tudi nekoliko delovanja naših obeh poslancev v dež. zboru, ki imata res težavno stališče. Naposled nam je še raztolmačil delovanje in življenje naše Avstrije, ki že izza časa rojstva hira za jetiko ter ne more živeti, ne umreti. Pred zaključitvijo shoda se je po predsedniku ob velikem navdušenju od zborovalcev enoglasno izrekla našim poslanecem zaupnica. Po zaključitvi shoda je nastopil naš vrli pevski zbor z nekaterimi zelo umetno izpeljanimi pesmi. Pri tem se naš g. poslanec ni mogel dosti načuditi, da se v taki priprosti kmečki vasi nahaja tako visoka pevška izobrazba. Pred odhodom je g. Poljanec še posebej izrekel našemu pevovodju Jakobu Begušu svojo pohvalo. Shod se je mirno razšel.

Vovbre in okolica. Pri nas je pred vojsko imenitno delovalo izobraževalno društvo, udov je imelo okoli 100, knjižnica je štela 500 knjig. Naša dekleta in fantje so večkrat urizarjali igre, vršile so se veselice, shodi in predavanja. Ustanovljena je tudi Hramilnica in posojilnica, ki je imela precej prometa ter je sedaj zaradi papirnate avstrijske krone prenehala poslovati in čaka na boljše čase. — Za časa jugoslovanske uprave smo si ustanovili „Kmetijsko podružnico“, ki je štela 40 članov, ter je v zvezi s sosednimi kmetijskimi podružnicami vzela v najem Heldorfve planinske pašnike na Svinji, kjer smo pasli skupno 300 glav goveje živine. Podružnica je bila našemu kmetu v veliko korist in blagostanje. Imeli smo tudi pevsko društvo, katerega ustanovitelj je bil naš bivši velezaslužni čg. župan J. Ebner. Zapelo nam je veliko veselih in kratkocasnih pesmi. Povsod je bilo veselje, povsod napredovanje. Dobri časi našega napredovanja in vstajenja so odšli na jug, kjer lepše sonce sijje. Prihrula je iz hladnega severa do kosti premrazena, razcapana Avstrija, ki nam je vzela prostost in imetje. Uničila nam je z žuljavimi rokami in znojem prihranjene vinarje, katere smo štedili za stare dni, ko bi ne mogli več delati. Prišli so davki, ki jih po številu sploh ni mogoče naštetiti ter prisilno posojilo,

ki ga v nobeni državi ni. Od daleč nas straši Seipelnov „Sanierungsprogramm“ ali kakor se splošno imenuje „Vernichtungsprogramm“, ki bode izpraznil naše hleve in posekal gozdove. Vi volksvertreter general Zepej, ki ste hoteli tako imeti, ali boste mogoče plačali za nas čuše prisilno posojilo in davke?! Mi se že ne spoznamo več! V Jugoslaviji tega ni. Mogoče nas pri prisilnem posojilu tudi vertretate. Saj ste ga tudi sami sklanjali. Dragi Slovanci iz Vovber in okolice! Ne pustimo, da bi naša društva spala in sanjala o smrti Avstriji, ampak poživimo jih in vzdravimo, organizirajmo se! Skušnja nas uči, da je v organizaciji moč in edinstvo! Tako postanimo vredni bodoče zlate svobode!

DNEVNE NOVICE IN DOPISI

Sele. V preteklem letu je bilo v naši župniji rojenih 38 otrok, umrlo pa je le 15 ljudi, torej se je število duš pomnožilo za 23, l. 1921 pa za 21. Porok je bilo 12. Če pojde tako dalje, bodo izgube vojnih let kmalu izravnane in Selanov še ne bo kmalu konec.

Homec pri Grebinju. Zopet nam je nemila smrt ugrabila uglednega posestnika in zelo umnega čebelarja Jurija Mesner, pd. Valherjovega očeta v Homcu, v 62. letu njegove starosti. Malo je mož, kateri bi bili tako vestno spolnovali svoje dolžnosti. Bil je priden kot čebela, vesten v vsaki reči in zelo veren kristjan in velik dobrotnik ubogih. V nedeljah je že ob zgodnji uri zjutraj z rožnim vencem v roki šel po polju in molil za blagoslov božji, kateri je bil tudi vidno pri njegovi hiši. Bil je več let cerkveni ključar in ostal je vedno velik prijatelj cerkve, katero je rad podpiral. Za važno dolžnost je smatral ostati svojemu slovenskemu rodu zvest. Rekel je: Ako človek ne spolnuje nauke svoje matere in ne spoštuje nje govora, je to tudi greh in neznačajnost. Kakor je vzorno živel, tako je tudi med molitvijo mirno v gospodu zaspal. Pogreb je bil veličasten in vse je bilo solzeno, ko je češčeni gospod dekan vzel slovo pri odprtem grobu od njega in ko so pevci zapeli ganljivo nagrobnico. Vam, Valherjov oče, večni mir in pokoj! Tebi ostala družina pa naše najgloblje sožalje.

Sele. Izobraževalno društvo priredi v nedeljo 4. febr. ob ½2. uri pop. pri Mažeju vesele igro „Lumpacij Vagabund“. Kdor se hoče pošteno nasmejati, naj pride!

Žvabek. Dne 7. jan. se je vršil občni zbor tukajšnjega izobraževalnega društva. Udeležba je bila dobra. Ne samo žene, dekleta in fantje, tudi gospodarji so bili zastopani v lepem številu. Luknarjeva Lonca je deklamirala božično pesem, Julka Randeu pesem „Naš dom“. Vnela je v nas ljubezen do dedščine naših prednikov, naše zemlje in do našega materinega jezika, na katerega naj bom ponosni. Izvolili smo si nov odbor. G. bogoslovec Skitek je podal nekaj smernic za naše delovanje na podlagi sklepov socialnega tečaja v Pliberku. Pevski zbor nam je zapel lepe slovenske pesmi.

Reberca. Kar ste zapisali v 2. številu „slov.“, me je srčno razveselilo, a tudi mnogo drugih. Plače so nam v celulozni tovarni že trikrat reducirali, tako, da smo delavci zdaj beraško plačani, ako pomislimo, da moramo do vode vse plačati. Od svojega zaslužka pa moramo plačevati še onim, ki nimajo dela ali pa tudi nočejo delati. Takih gospodov imamo v Avstriji več ko dovolj!

Pogreč. Poročil se je tukaj dne 15. t. m. g. Franc Hobel, pd. Rovjak z gdč. Marijo Mišic, pd. Loparjevo v Rikarji vasi. Oba sta odločno naša somišljenika. Srečo in blagoslov v novem stanu!

Podroje pri Globasnici. Dobili smo v Podroju malo prodajalno. Marsikaj se tu dobi bolj poceni ko drugod. Na prodaj so razne reči, kar imajo ženske tako rače, kava, sladkor, miho itd. Torej pridno kupujmo v Podroju, ker bodo gotovo potem v Globasnici cene takoj padle!

Breznje pri Grebinju. Na Novega leta dan smo pokopali na Pustrici Simona Kuster, pd. Labonca v Breznjah, starega 60 let. Mož je bil v mladosti priden hlapec in sta si s skrbno

ženo toliko prihranila, da sta si kupila lepo posestvo. Mož je živel vzorno, zelo rad je molil ter bil miren, odločen Slovenec. Kljub temu mu hudobneži niso prizanesli. Nekaj časa po plebiscitu so mu ponoči zažgali hišo in živino. Velika žalost, napor pri novi stavbi in razna preganjanja so sicer krepkega moža položili na postelj, katere ga je rešila smrt. Dragi Simon, veliko si trnel, veliko delal, bil si zvest Bogu in svojemu narodu, skrben oče svoji družini. Kot človek in Slovenec nam bodi v zgled. Rahla Ti bodi zemlja!

Globasnica. K članku „Nova nasilja in napadi“ v „Kor. Slovencu“ števil. 2., v katerem se poroča tudi o moji obsodbi radi razžalitve orožništva, se mi zdi potrebno, da zadevo natančneje pojasnim, zlasti ker je omenjeno poročilo deloma netočno in ker bo naše bralce zanimalo, kakšne težkoče imamo v Globasnici, kadar hočemo vprizoriti kakšno igro. Dne 27./VIII. 1922 smo priredili v Globasnici z dovoljenjem okrajnega glavarstva v Velikovcu nemško igro „Vsakdo“ v slovenskem prevodu. Ko bi se morala predstava pričeti in ko je bil pred blagajno največji naval ljudstva, so orožniki brez utemeljitve prepovedali prodajo vstopnic, radi česar bi morala odpasti predstava. Nato pridejo orožniki k meni in me opozorijo, da brez dovoljenja okrajnega šolskega sveta šolarjem ni dovoljeno pri igri sodelovati. Odgovorim jim, da mi je to znano in da šolski otroci pri igri sploh ne bodo nastopili. Nadalje mi izjavijo, da so dali blagajno zapreti zato, ker nimajo ljudje seboj pismenih vabil. Nato jim odvrnem, da dovoljenje od pristojne oblasti — kar je bilo znano tudi orožnikom — ne zahteva od nikogar pismenih vabil ter da orožništvo ni upravičeno igro na svojo roko prepričati. Orožniki so kljub mojemu ugovoru nadalje vstrajali pri svojem ukrepu. Medtem so prihajale k blagajni vedno nove gručje ljudi in od vseh strani so se čuli glasni protesti proti nepostavnemu postopanju orožnikov. Množica je odločno zahtevala, da se blagajna otvori in igra uprizori. Sedaj še le so si orožniki premislili in dovolili prodajo vstopnic. Vznemirjen radi zakasnitve predstave sem dejal: „To se pravi ljudi sekirati“. S temi besedami nisem mislil razžaliti orožnikov, hotel sem samo objektivno označiti dejstvo, da povabljeni gostje lahko smatrajo nepotrebno zavlačevanje igre za sekiranje. V božičnih počitnicah sem bil nenadoma poklican na sodnijo v Dobro vas. Tam so mi prebrali obtožbo, ki se v glavnem glasi: „Vor der Aufführung des Bühnenwerkes „Jedermann“ machte der Gendarm Pototschnig den Veranstalter Josef Hutter aufmerksam, dass es den schulpflichtigen Kindern untersagt ist, bei der Aufführung mitzuwirken, worauf dieser erwiderte: „Das ist eine Sekatur von Euch“. Josef Hutter ist ein fanatischer Jugoslave.“ Čeravno sem pri obravnavi izjavil, da obtožba ne odgovarja dejstvom, da nisem rabil navedenih besed in tudi ne v okolščinah, ki jih navaja obtožba, sem bil kljub temu obsojen na 48 ur zapore ali 50.000 K globe. Proti navedeni obsodbi sem vložil priziv na deželno sodišče v Celovcu. Jože Hutter, visokošolec.

RAZNE VESTI

Častno priznanje Klaverjevi družbi. Znameniti nemški pisatelj o. Arens iz jezuitskega reda piše v svoji pravkar izšli znameniti knjigi: „Katholische missionsgedenken“ o Družbi sv. Petra Klaverja takole: Čisto posebno mesto zavzema med društvi in družbami za pospeševanje misijonov med pogani, Družba sv. Petra Klaverja. Je to pomožna družba za podporo afriških misijonov; ta namen njen delokrog nekako omejuje. A spričo ogromnega obsega misijonov v črnem delu sveta je spet splošna, obsegajoča Družba, tem bolj ker skuša pritegniti v sodelovanje za pokristjanjenje afriških poganov vse katoliške narode in vse plasti vernikov. Po svojem sestavu zlasti in svojih pravilih zavzema med misijonskimi društvi čisto izjemno stališče. Jedro družbe tvori cerkven red z obljubami, okoli katerega se zbirajo velike množice svetnih udov. Tako je Družba sv. Petra Klaverja v sv. Cerkvi res čisto posebno ustanova.

Lepo darilo za god in Veliko noč. Jako primerni za te prilike so razni letniki „Odmeva iz Afrike“ in „Zamorčka“ ter jih vsem onim priporočamo, ki komu želijo napraviti veselje. Prvi, za odrasle, stane vezan 9000 K, drugi, za otroke in mladino, vezan 6000 K. Vsaki knjigi je priloženo že lepo vezano voščilo. Komur ti dve lepi knjigi podarimo, mu gotovo napravimo veselje; imata lepo poučno in zabavno vsebino s slikami. S širjenjem in branjem „Odmeva“ in „Zamorčka“ se pa širi tudi velika misijonska ideja, katera naj bi prevevala v današnjih dneh vse sloje. Torej v vsakem oziru lepo in obenem koristno darilo. Tudi v naših šolskih in ljudskih knjižnicah naj zgoraj omenjeni knjigi najdeta svoje mesto. Se naročata pri Klaverjevi družbi v Salzburgu, Dreifaltigkeitgasse 19. Denar je treba poslati naprej.

Družba sv. Mohorja. Družba sv. Mohorja razpošilja svoje knjige. Gospodje župniki naj pošljejo v Celovec ponje kolikor mogoče z vozom, ker je pošiljanje po pošti in železnici silno drago. Knjige so došle samo za člane, ki so se zglasili. Ker so tiskovni stroški rastli naprej, mora vsak član doplačati k lansnemu predplačilu 5000 kron, dosmrtni udje plačajo le 2000 kron. Vsakdo dobi štiri knjige, in sicer „Koledar“, povest „Peter Pavel Glavar“, „Življenje svetnikov“ in „Mladim srcem“; zadnja knjiga ima krasne risbe prof. Vavpotiča. Ako bi se te knjige kupovale v knjigarni, stane vsaka posamezna 5000 K. Liter vina stane 20.000 K, liter mleka v Celovcu 5000 K, jajce 2000 K; vemo, da pri ljudeh začne pomanjkovati denarja, ali dolžni smo le, tudi Mohorjevi družbi nekoliko povračevati njene stroške. Od starega goldinarja smo s 5000 kronami še zelo oddaljeni. Za prihodnje leto se je članarina nastavila na 10.000 K. Vsakdo mora uvideti, da je cena 5000 K mogoča le, ker se je delalo s starimi zalogami, kar se mora danes nakupovati, je pa vse veliko dražje; ako preračunamo na zlato krono, je tudi ta donesek še le 40 krajcarjev. Vemo, da bo za denar trdo, treba bo štediti, a ne štedimo pri knjigah, katerih imamo mi koroški Slovenci vse premalo; štedimo drugod. Dobra knjiga nam je potrebna, kakor vsakdanji kruh. Zglasite se torej za l. 1923 v obilnem številu!

Knjige Družbe sv. Mohorja za leto 1922 so došle in se razpečavajo potom župnijskih poverjenikov družbenim udom. Vsak družbenik dobi četvero knjig, in sicer:

1. Mladim srcem. III. zvezek.
2. Peter Pavel Glavar. Slov. Večernic 75. zvezek.
3. Življenje svetnikov. 3. snopič.
4. Koledar za leto 1923.

O letošnjih Mohorjevih knjigah smemo reči, da so nas prav zadovoljile. Ksaver Meško nam poklanja 3. zvezek „Mladim srcem“. Njegovi spisi so se Mohorjanom zelo priljubili. Kakor prejšnji knjižnici, se odlikuje tudi letošnji zvezek po izbrani, iz življenja vzeti, lahko umljivo vsebini, polni mehko-be in čustvenosti, s katero razumeva pisatelj mojstersko uplivati na mlada srca. Torej pravi vzgojni evangelij. Njegove zgodbe, črtice in povestice pa ne bo čitala samo mladina s pridom in zanimanjem, marveč bodo ugajale in koristile tudi odraslim. Saj pravi gospod pisatelj v črtici „Naši mali“ prav umestno: „Največji originali, najbolj zanimivi ljudje na svetu so otroci, veliki in mali — starci, starke in deca“. — Dr. Ivan Pregeljeva zgodovinska povest „Peter Pavel Glavar“ bo istotako dobro ugajala vsem čitateljem. Te zgodbe se odigravajo večinoma na Gorenjskem v letih 1721—1784 in opisujejo življenje in bridkosti slovenskega duhovnika od rojstva do smrti. Pisatelj jih je „popisal iz starih knjig lanšpenskega gospoda s tiho željo, da bodo v vedro zabavo in pouk slovenskemu ljudstvu v dnevih preizkušeni in trnjeve poti našega dobrega duhovništva“. — Dr. Zoretova knjiga „Življenje svetnikov“ se nadaljuje s 3. zvezkom. Delo bo Mohorjanom v sedanjih težkih časih v spodbudo in jim nudilo dobre vzglede za življenje. — Koledar prinaša poleg navadne vsebine sledeče spise: Dr. Ivan Žolger: Liga narodov. (Poučna raz-

prava ki je za koroške Slovence posebno pomembna); dr. V. Šarabon: Svetovni dogodki. (Pregled in kritično razmotrivanje svetovnih dogodkov leta 1921); dr. J. Kotnik: Lakota v Rusiji. Poleg teh vsebuje koledar obširnejši „Razgled po katoliškem svetu“ ter mnogo životopisov in drugih črtic. — Želimo, da bi Mohorjeva Družba tudi v njeni novi domovini kar najbolje uspevala in se razvijala. Mohorjeve knjige pa naj ne bodo manjkale v nobeni slovenski hiši na Koroškem.

A.

35 milijard bo stalo našo ubogo Koroško leta 1923 šolstvo. Precej milijard bomo morali plačati od te svote tudi mi Slovenci, kljub temu, da nimamo nobene slovenske šole, nobene slovenskega učitelja, in da naše takoimeno utrakvistične šole, v resnici ponemčevalnice, niso vredne niti enega — „ficka“.

Naš koroški deželni zbor se je spremenil v pravega „bauernšreka“; 96krat višji zemljiški davek, kakor leta 1922, bo moral ubogi kmet leta 1923 plačati. Tako so sklenili tisti gospodje, ki so nam obetali „Steuerfreiheit“.

Nekaka „Mädchen für Alles“ se nam zdijo naši „bauernbundlarji“. Ob času volitev so se združili z narodnimi socialisti, ob koncu starega leta so razglasili po časopisih združitev z velenemci, njih vodja Šumi pa prireja „versomlinge“ v bližini Celovca z nemškimi kršč. socialisti.

Vas milijonarjev. Iz Splita se poroča: Pred nekaj leti je umrl v Iquique v državi Chile Ivan Bonačič, rodom iz vasi Milna v Dalmaciji. Pred kratkim je prišlo v Milno poročilo, da je zapustil svoji rojstni vasi 170.000 funt šterlingov, kar pomeni v jugoslovanski valuti 70.000.000 dinarjev. Milna ima blizu 2500 prebivalcev, ki odzdaj naprej lahko živijo brezskrbno življenje.

Seipel potuje v Beograd. V teku meseca februarja potuje avstrijski drž. kanclar dr. Seipel v Beograd, kjer se bo razgovarjal z jugoslovansko vlado v političnih in gospodarskih vprašanjih. — Na Dunaju uraduje zdaj dr. Zimmermann, ki ima nalogo revidirati izvršitev ženefske pogodbe. Dnevne plače dobiva 12.000.000 avstr. kron. Marsikdo bi bil vesel, če bi dobil toliko na leto! No, mož vsaj nekaj dela. Pa so na Dunaju tudi gospodje, ki nič ne delajo in vendar vlečejo mastne plače. Znano je n. pr., da ima vsak poslanec poleg plače še prosto vožnjo I. razreda po vseh avstrijskih brzovlakih. In neki poslanec ni storil v vsej dobi svoje funkcije ničesar drugega, kot da med govorom dr. Seipela zakričal pet besedi: „Hauet sie auf die Zähne!“ (Udarite jih po zobeh, meneč soc. dem.)

V Avstriji bo 7. marca letošnjega leta ljudsko štetje. — Od 15. februarja naprej bo železnica za 30—40% cenejši.

Borza. Dunaj, 23. jan. Marka 3,35, šv. frank 13,195, dinar 500, češka krona 1950, lira 3342, dolar 70,950 avstr. kron.

Curh, 23. jan. Berlin 0,02½, New York 537,25, London 25,—, Pariz 33,95, Milano 25,30, Praha 14,85, Beograd 3,90, Dunaj 0,0075.

SMEŠNICE

Kmetu je bilo ukradeno nekaj kokoši. Kmalu nato jih je našel pri svojem hudobnem sosedu. Dal ga je poklicati pred mirovnega sodnika. Ta ga vpraša, kako ve, da so kokoši njegove. Tožitelj: „Je pač zelo redka vrsta.“ Sodnik: „To ni tako izvanredna vrsta, kajti jaz sam jih imam nekaj te vrste na svojem posestvu.“ — „Lahko mogoče,“ je rekel kmet, „kajti meni je bilo že prej nekaj ukradenih.“

Duhovnik je tolažil mlado vdovo ob smrti njenega moža z besedami: Bil je, kakor jih je malo; nikdar ne boste več našli njemu enakega. — Ne vem, pa poskusila bom, je rekla vzdihovaje lepa vdova.

Mlada kmetica, ki je prvič v življenju videla nekoga, ki se je peljal s kolesom, je zelo presenečena rekla svojemu možu: Da je ravnokar videla vozno kolo, ki je s človekom le-

telo naprej. Nikdar bi ne bila kaj takega verjela, če bi ne bila z lastnimi očmi videla.

Cesar Jožef II. je bil sovražnik vseh praznih ceremonij. Nekoč ga je revna gospa prosila za pokojnino. Cesar jo vpraša, če ima otroke? — „Da, Vaše veličanstvo, tri gospodične in dva mlada gospoda.“ — Jožef reče na to: „Jaz sem tudi imel eno deklico, pa mi je umrla.“

V šoli učitelj govori o mestu in slednjič vpraša: „Naše mesto ima več mostov, zakaj so mostovi?“ — Več rok se vzdigne. „No, zakaj?“ — „Zato, da more spodaj voda skozi teči.“

Učenjak je na potovanju obiskal indijskega Raja, s katerim se je s pomočjo tolmača dalje časa pogovarjal. Med pogovorom začne Raja grdo napadati narod, kateremu je učenjak pripadal. Ne da bi si za dolgo pomisljal, prisoli tolmaču krepko klofuto in mu reče: „No, prestavi mu to.“

Za tiskovni sklad so darovali:

Iv. Füller, Terpece, 2000 K; Št. Janž: Marija Užnik 500 K, Marija Štih 1500 K, Neža Malle 1000 K, Marija Švajger 1500 K, Apolonija Švajger 1500 K, Urška Švajger 3000 K, Rupert Švajger 5000 K, Ant. Švajger 10.000 K, Matevž Krasnik 2000 K, Jožef Krasnik 1000 K, Ignac Gabrijel 1000 K, Miha Gabrijel 1500 K, Ivan Müller 2000 K, Andrej Permož 3600 K, Lena Permož 2000 K, Marija Permož 2000 K, Ivan Rac 2000 K, Zdravko Blümel 2000 K, Ivan Resman 2000 K; Ivan Sporn, komendant, Reberca, 50.000 K; Jos. Frantar, Dvor, Dobrla vas, 2000 K; Luka Piskernik, Lobnik, 2000 K; Ana Ibounig, Podgora v Rožu, 22.000 K; Felix Mack, Reberca, 2000 K; Slovenci v Borovljah namesto nagrobnega venca „Kor. Domovini“ 246.000 K; Veseli fantje in dekleta v Apačah 18.000 K; Anton Košir, Podgora, 10.000 K; Šajdar, Borovlje, 5000 K; Neimenovan iz Loke 1000 K; Neimenovan iz Podkrnosa 1000 K; Celovec: Jakob Haler 2000 K, Neimenovana 1000 K; Globasnica: Paulek Rožman 5000 K, Janko Cirgoj 2000 K, Nežka Taucer 2000 K, Bibka Taucer 1000 K. — Rok Pak, car. ur., Boh. Bistrica 40 D; Mat. Pasarič, Kleče, 5 D; Fl. Praznik, Vižmarje, 5 D; Jos. Ražun, Št. Vid, 5 D; Jos. Čelesnik, Št. Vid, 3 D; Franc Kavelar, Hrušiča, 5 D; Gregor Magedin, puškar, Radovljica, 5 D; Ana Ludvik, Dunaj, 5 D.

Listnica uredništva.

Rokopis „Bogomile Agate“ se je izgubil.

Libeliče, Jugoslavija.

V nedjeljo, dne 4. februarja 1923 priredi tukašnji odbor „Ljudske knjižnice“ dve krasni igri:

„Kmet-Herod“ in „Tri sestre“

Začetek ob 14 uri (2 h. popoldan)

K obilni udeležbi vabi ODBOR 6

VABILO

na igro:

„Razvalina življenja“

ktero priredi izobraževatno društvo „Kočna“ v Svečah, dne 2. in 4. februarja ob 3 popoldan. Nastopi tudi dalekoznaní Sveški pevski zbor. 7

K obilni udeležbi vabi ODBOR

Že nekoliko rabljen domač

mlin v dobrem stanu je **na prodaj**

Več pove

Zdravko Lesjak, Breg, pošta Rožek